

14 Tehdy k němu přišli Janovi učedníci a ptali se ho: "Jak to, že my a farizeové se postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?"

15 Ježíš jim řekl: "Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom se budou postit.

16 Nikdo nezalátá starý šat záplatou z neseprané látky; nebo se ten přišitý kus ze šatu vytrhne a díra bude ještě větší.

17 A mladé víno se nedává do starých měchů, jinak se měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se dává do nových měchů, a tak se uchová obojí."

Rozdováděný orientální monarcha Herodes zavřel Jana Křtitele, naše vláda, co populisticky nechala dovádět Čechy jak malé děti, najednou zjistila, že musí zavřít kdeco včetně kostelů. Doléhá na nás sčítání ztrát, nejednou už nejen v novinách, ale i mezi blízkými a známými, a Ježíš do toho dnes přichází se svým: **Mohou hosté na svatbě truchlit, když je s nimi ženich?**

Jakože: Hodíte za hlavu starosti? Pojdte se infatilně radovat, všechno bude fajn? Ne. Důvodem, proč Ježíš mluví o svatbě a nás jako jejich hostech, je daleko zásadnější: *přiblížilo se Boží Království*. Doopravdy. Pro vás. Jako síla Boží blízkosti proměňující životy každého, kdo se nechá pozvat.

To evangelium živé a proměňující Boží blízkosti bylo zásadní už pro Jana Křtitele, který kvůli němu teď bručí v kriminále toho rozdováděného potentáta. A Ježíš, který jde ve stopách Janových, pro ně položí i svůj život. A přec není mučednický zatrpklé. V Ježíšově podání totiž jeho refrén zní: *Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky! V Království Božím místa dost, dál kdo chce vejít vzácný host...*

A právě tehdy, když to Ježíš začne vyhlašovat a z konkrétních profláklých existencí tvořit veselou pospolitost hostů Božího Království, právě tehdy přijdou podle evangelisty za Ježíšem učedníci Jana Křtitele s otázkou: **Proč my dodržujeme nařízené postní dny, a tví učedníci ne?**

Učedníci Jana Křtitele se v evangeliu objevují jako ti, kdo věrně pečují o odkaz svého mistra. Dokonce, až bude popraven, přijdou a pohřbí jeho tělo. Ježíšovi učedníci tuhle odvahu mít, jak známo, nebudou. Z jejich otázky prozívá starost: Kam to povede, když se přestanou dodržovat tradiční náboženské předpisy? Stojí ti tvoji učedníci vlastně o Boží blízkost? Pak to přece musí dát najevo – a pravidelně se odříkat požitků, příjemností, radovánek, popř. vystylovaného šatstva. Co ty jsi to, Ježíši, za učitele náboženství, že je k něčemu takovému nevedeš?

V té výtce jde o hodně. Totiž o to, kudy vede cesta člověka do Boží blízkosti. Mimochodem, není vyloučeno, že v

dnešní době, kdy lidé opět objevují kouzlo rituálů a postního odříkání, by se leckdo postavil spíš mezi ty kritické tazatele, než mezi Ježíšovy učedníky. A jako odpověď zaznívá Ježíšova protiotázka: **Mohou hosté na svatbě truchlit, když je s nimi ženich?**

Ježíš není jen učitel duchovní cesty. Sám čím dál více lidem ztělesňuje Boží blízkost: blízkost Boha, jemuž se nenávratně ztratili (nebo který se nenávratně vytratil jim). Proto si o sobě dovoluje mluvit jako o ženichovi, který si datum a místo svého svatebního veselí, tu oslavu nebeské lásky, snoubící se s nehodnou nevěstou, určuje sám. A třeba i napříč všem nábožným zvyklostem a zaběhaným rituálům. Takto přichází Boží Království – jako nečekaná a neplánovaná svatba. A my jsme její hosté.

A svatební hostinou se Ježíšovi stávají všechny příležitosti, kde se slaví *zachráněn byl, zase ožil, ten kdo zahynul*. Ať už to jsou celníci a podobná čeládka, nebo chromí, hříšní, malomocní. Prostě všichni ti, na jejichž žití se podepsala beznaděj či prázdnota a pustota života těch tvorů, kteří musejí (ať už zaviněně nebo nezaviněně) žít bez vztahu ke svému Stvořiteli. S ženichem Ježíšem teď slaví sílu Boží lásky. Té lásky, co nic nedá na nevěru a zbloudilost svého lidu, ale znova navazuje vztah, ten vztah, co jsme my lidé pošlapali, zdevalvovali, vyprázdnili (třeba i svými rituály a církevními stereotypy), anebo docela opustili. Království Boží se valí jak rozvodněná řeka milosti pro hříšníky, milosti, která neubíjí, ale obživuje a proměňuje k lidskosti podle Božího srdce. Tohle je na něm jedinečné – vzácné – nové.

A tu jedinečnost a novost ilustruje Ježíš **dvěma příklady ze života**: *Nikdo přece nebude přišívát záplatu z nové, ještě neseprané látky na staré šaty. Jak to dopadne, vědí nejlíp matky, co dětem zkoušely spravovat rozedřené džíny. Výsledná díra je větší té původní*. A ještě výrazněji tuhle nespojitost nového a starého ozřejmuje příklad s měchy na víno: *Nalít mladé, ještě bouřlivé pracující víno do starých, vysloužilých měchů, to je postup, který znamená zkázu obojího – vetchá kůže praskne a víno vyteče*.

Nepřišel jsem, abych povolal spravedlivé, ale hříšníky, vyjádřil bouřlivost tohohle mladého vína Ježíš těsně předtím, než k němu pohoršení učedníci tradičního zaměření přišli. Přijímejte nové víno, na znamení, že platí nová smlouva, v níž sám Bůh odpouští hříchy mnohých. I takových, do nichž bychom to nikdy neřekli. Odpouští bez kontroly plnění předběžných povinností a rituálů.

Z obou případů je zřejmé: To, s čím přichází Ježíš, co vnáší do lidských životů, tohle nové nejde uchopit takovým přístupem, který hlavně předpisuje, kudy správně vede cesta do Boží blízkosti, pro koho je a pro koho není, odkdy do kdy a co za to.

Nehleďme ale na ty pohoršené kritiky Ježíšova přístupu jako na příslušníky náboženství, s nímž my křesťané (popř. evangelíci) nemáme nic společného. Úzkoprsá, jen na povinnosti zaměřená víra, která neumí než dělat dusno, to rozhodně není výsada farizeů či učedníků Jana Křtitele, tu jsme si zrovna tak osvojili my křesťané. Pěkně to dokládá

Komenského postřeh z *Unum necessarium*:

Co mezi křesťany z Ježíše Krista (z jeho života a učení) trvá? Kam se podíváš, tam je plevel, sláma a lidské výmysly. Víra byla rozkouskována na tisíce drobných článků – jeden popřeš a hned tě mají za kacíře a pochybovače. Život byl rozdroben do nesčetného množství sporných otázek – když něco nedodržíš, už tě svírá úzkost a trápí svědomí. Naděje je zpochybňována. Bohoslužba se stala prázdňným obřadem. Jedni se ženou napravo, druzí nalevo, jiní nahoru a další dolů, jedni jdou po nohách, druzí po hlavách. Pomůže nám jen, budeme-li sledovat stopy Krista. Problém je, že si jich skoro nikdo pořádně nevšímá.

Nemůžeme-li se k tomu příběhu dnes připojit jako hosté večere Páně, kam na hostinu s Ženicem býváme zváni, o to víc sledujme, kudy vedou stopy tohoto Ženicha. Zvláště když si navíc musíme dát půst od běžného životního rytmu a jeho možností.

Když jsem připravoval tohle kázání, bzučela mi v hlavě neodbytná otázka: **Nejsou právě tohle ty dny**, o nichž mluví Ježíš jako o dnech, **kdy přijde na řadu půst?** Čas na půst totiž podle Ježíše nastává, když je potřeba projevit sounáležitost s pronásledovanými a ohroženými. Když *byl od učedníků vzat* (zatčen, souzen, mučen, popraven), byl to čas na půst. Byť učedníci jak známo nebyli schopni jediného solidárního gesta.

Jako Ženich šel cestou solidarity sám. Ale zároveň proměnil i sám půst: už ne obřad, skrze nějž si musíme zasloužit Boží blízkost, ale postoj spolulidství, solidarity s druhými. A přijmout omezení, která sebou současný nouzový stav nese, a přijmout je s vnitřní svobodou, může být potom postojem, který vyrůstá právě z toho nového, s čím Ježíš přichází. Můžeme tedy nezbytné odříkání, omezení přijmout svobodně, jako výraz solidarity: Těch, co mají dobrý kořínek, s ohroženými – mladých se starými – finančně zajištěných s těmi, kdo balancují na hraně chudoby – solidarity s lékaři, sestrami a všemi dalšími, kdo mnohonásobně přepínají své síly. Čím budeme ve svém odříkání ukázněnější, tím dřív pomine nápor na ty nejohroženější a nejvyčerpanější. (Pak samozřejmě nastane i čas nahlas mluvit o těch, kteří nás svými populistickými kroky či celebritózními kecy do dnešní situace přivedli.)

I takhle můžeme osvědčit svou důvěru, že o sílu svatební Kristovy blízkosti nás nemůže obrát žádná koronténa, izolace, vrženost do samoty, že i v této době nám může vykvétat překvapivá blízkost Božího Království právě jako blízkost obnovující síly milosrdenství a vysvobození z našich pastí, bezmocí, izolací i předsudků. Amen

Mt 9,14-17 Salv 18.10.20

Píseň 690,1+3

In: Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. Amen (Ž 98,1-3)

Píseň: 98

Modlitba

Když jsme se usadili uprostřed dnů svého žití, přicházíš a zvedáš na nohy, Pane. Když naše srdce i životy ovládly únava, vyčerpanost a úzkost diktované touto dobou, vysvobozuješ k výhledům tvého Království. Když jsme se ti ztratili ve vinách a pocitu prokletosti, rozbíjíš pouta beznaděje a brány našeho vězení. Když jsme si zvykli, že život musíme nějak zvládnout sami, navštěvuješ svou nečekanou blízkostí. Tomuhle poselství dáváš zaznít v příběhu o Ježíšově příchodu. Nemusíme se připravovat na tebe, protože ty si chceš pro sebe připravit nás. A tak si připrav – naše srdce, naši víru, naše postoje k životu i bližním. Dej nám poznat, že i na nás ti záleží. Překvap svým milosrdenstvím i pravdou. Smiluj se nad námi, právě ty, přicházející a přítomný. Amen

1. čtení Izaiáš 62,1-5

Píseň Svítá 141 (kde jsi můj přemilý)

kázání

Píseň 694 // Sv 359

Ohlášení

Přímluva (Kyrie)

V důvěře, že milosrdenství ztělesněné v příběhu tvého Ženicha je mocnější, než lidské bídy a tíhy, předkládáme ti i svoje prosby: Za ty, do zápasí s jakoukoli nemocí, za ty, kdo jim pomáhají, za ty, kdo se neodvratně blíží ke smrti. *Kyrie eleison*

Za ty, kterým obrátil nouzový stav život vzhůru nohama, uvrhl je do nejistoty, hrozby chudoby, bezradnosti, zmatků a úzkostí. *Kyrie eleison*

Za ty, kdo myslí jen na sebe, svou zábavu, požitky, zájmy a jsou roztrpčeni omezeními. Dávej jim schopnost prohlédnout své sobectví a vidět potřebnost ohrožených bližních. *Kyrie eleison*

Za lidi ve světě, na něž dopadá násilí, hlad, válčení, fanatismus, důsledky klimatických změn. Připomínej nám, že jsme na tom pořád tak dobře, že můžeme pomáhat jiným. *Kyrie eleison*

Za církev, ať se stává místem naděje, přijetí, zápasu o obnovu lidství, společenstvím solidárních vyznavačů. Vyháněj každou zapšklou, předsudky vůči menšinám a lidem jiným, samospravedlnost či bigotnost. *Kyrie eleison*

Za mocné tohoto světa. Když předvádějí svou aroganci, veď je k pokoře, když jsou ve službě vyčerpaní, posiluj je. Ať i skrze jejich rozhodnutí přichází ke slovu lidská sounáležitost a ochota obnovovat to, co zachází, upadá a je ohroženo. *Kyrie eleison*

Otče náš...

Poslání Iz 58,6-7

požehnání

Jako poslední slovo evangelia praví Vzkříšený Pán: Já jsem s vámi – až do skonání času tohoto světa. Amen

Píseň 635